

Откровението на Исус Христос – Девет

Последният пророчески разказ на Исая: Откровението за Христос и пророческата роля на 144 000

Jeff Pippenger
2023-11-01

Книгата на Исая, и особено последното пророческо изложение на Исая, намиращо се в глави четиридесет до шестдесет и шест, представлява представяне, което подчертава няколко важни пророчески истини, пряко свързани с Откровението на Исус Христос, което сега се разпечатва, докато се приближаваме към края на времето на човешкото изпитание. Една от тези истини е откровението на Алфа и Омега. Никоя друга книга в Библията не се доближава до свидетелството на Исая относно онзи елемент от Божия характер, който илюстрира края на едно нещо с началото на едно нещо.

Кой е извършил и сторил това, като е призовал поколенията от началото? Аз, Господ, първият, и с последните; Аз съм Той. Исая 41:4.

Именно в Исая Бог посочва кое е онова, което доказва, че Бог е Бог.

Тъй казва Господ, Царят Израилев, и неговият Изкупител, Господ на Силите: Аз съм първият и Аз съм последният; и освен Мене няма Бог. И кой, като Мене, ще призове, и ще го възвести, и ще го нареди пред Мен, откакто Аз поставих древния народ? И нека им покажат онова, което иде, и което ще дойде. Не бойте се, нито се плашете; не ви ли известих от онова време, и не го ли възвестих? Вие сте дори Мои свидетели. Има ли Бог освен Мене? Да, няма друга Скала; не зная такава. Исая 44:6–8.

Последният пророчески разказ на Исая подчертава съвършеното и окончателно изпълнение на идването на Утешителя, което Исус обеща.

Послушайте Ме, вие, които следвате правдата, вие, които търсите Господа: погледнете към канарата, от която сте отсечени, и към дълбочината на рова, от който сте изкопани. Погледнете към Авраам, вашия баща, и към Сара, която ви е родила; защото него призовах, когато беше сам, и го благослових, и го умножих. Защото Господ ще утеши Сион; ще утеши всичките му запустели места; и ще направи пустинята му като Едем, и безводната му земя като Господната градина; радост и веселие ще се намират в него, благодарение и глас на песнопение. Исая 51:1–3.

Утешителят дойде през юли 2023 година. Друга истина, подчертана в повествованието на Исая, е скритата, тристъпкова история на седемте гръмотевици, която е структурата на „емер“, еврейската дума, образувана от първата, тринадесетата и последната буква на еврейската азбука.

Глас на смут от града, глас от храма, глас Господен, Който въздава възмездие на враговете Си. Исая 66:6.

Друга важна истина, представена в Исая, е ролята на исляма като оръдие на Божия изпълнителен съд най-напред над Съединените щати, а след това и над света заради приемането на налагането на неделята.

С мярка, когато то пуска издънки, Ти ще се препираш с него; Той възпира силния Си вятър в деня на източния вятър. Исая 27:8.

Всички тези истини биха могли да бъдат класифицирани като съставни части от вестта на Среднощния вик, която е представянето в притчата за десетте девици на вестта от Откровението на Исус Христос, което Отец даде на Исус, Който го даде на Гавриил, който го даде на Йоан, който го записа и го изпрати на църквите. Ние използвахме последния разказ на Исая, за да подкрепим линията на пророческите събития, започваща в единадесета глава на Откровение, и сега стигнахме до дванадесета глава, където намираме, че жената, облечена със слънцето, е представена чрез символиката, която Исая така убедително поддържа, а именно: че Христос онагледява края на едно нещо чрез началото на едно нещо.

И яви се голямо знамение на небето: жена, облечена със слънцето, и луната под нозете ѝ, и на главата ѝ венец от дванадесет звезди. И тя, като беше непразна, викаше в родилни болки и се мъчеше да роди. И яви се друго знамение на небето; и ето, голям червен змей, който имаше седем глави и десет рога, и на главите си седем корони. И опашката му повлече третата част от небесните звезди и ги хвърли на земята; и змеят застана пред жената, която щеше да роди, за да погълне детето ѝ веднага щом се роди. И тя роди мъжко дете, което щеше да управлява всички народи с железен жезъл; и детето ѝ биде грабнато при Бога и при Неговия престол. Откровение 12:1–5.

Жената от дванадесета глава на Откровение е символ на Божия избран народ през цялата история. Дванадесетте племена на древния буквален Израил представляват началото на Божия избран заветен народ. Дванадесетте племена предобразяват края на древния буквален Израил, когато Христос избра дванадесет ученици. Тези дванадесет ученици в края на древния буквален Израил бяха също и дванадесетте апостоли в началото на съвременния духовен Израил. Две начални свидетелства и едно крайно свидетелство се съединяват, за да установят три свидетелства, които отъждествяват сто четиридесет и четирите хиляди като края на съвременния духовен Израил.

Сто четиридесет и четирите хиляди са също и знамето, което беше изхвърлено от своите братя. Те са знамето, което беше долина от мъртви сухи кости, лежащи на улицата на великия град Содом и Египет, които бяха убити от звяра, който възлезе от бездънната яма. Те са знамето, което са камъните на венеца, който жената носи на главата си.

И ГОСПОД, техният Бог, ще ги спаси в онзи ден като стадото на Своя народ; защото те ще бъдат като камъните на корона, издигнати като знаме над Неговата земя. Захария 9:16.

Знамето, което представляват сто четиридесет и четирите хиляди, са камъни, както и Христос.

И всички пиха една и съща духовна напитка; защото пиеха от онази духовна Канара, която ги следваше; и Канарата беше Христос. 1 Коринтяни 10:4.

Христос предобразява сто четиридесет и четирите хиляди, а Петър е съгласен с Павел, че Христос е „живият камък“, Който беше отхвърлен; и Петър също така посочва, че Божият народ също са „живи камъни“.

Като пристъпвате при Него, живия Камък, отхвърлен наистина от човеците, но избран от Бога и скъпоценен, и вие самите, като живи камъни, се съграждате в духовен дом, свято свещенство, за да принасяте духовни жертви, благоугодни на Бога чрез Исус Христос. 1 Peter 2:4, 5.

Сто четиридесет и четирите хиляди не са само камъните в короната на жената; те са самата корона.

Заради Сион не ще замълча и заради Йерусалим не ще се успокоя, докле правдата му не изгрее като сияние и спасението му — като светилник, който гори. И народите ще видят твоята правда, и всичките царе — твоята слава; и ще бъдеш наречен с ново име, което устата Господни ще нарекат. Ще бъдеш и венец на слава в ръката Господня, и царска диадема в ръката на твоя Бог. Исаия 62:1–3.

Христос е предобраз на сто четиридесет и четирите хиляди. Той е Канарата, а те са „камъни“. Те са „венец на слава в ръката на Господа“, а Христос е венецът на славата.

В онзи ден Господ на Силите ще бъде славен венец и прекрасна корона за остатъка от Своя народ, и дух на правосъдие за онзи, който седи на съдилището, и сила за онези, които отблъскват битката при портата. Исаия 28:5, 6.

Когато се разглежда числото дванадесет в контекста на начало и край, жената представлява избрания заветен народ — от древния Израил при планината Синай до историята на сто четиридесет и четирите хиляди. Те са били предобразени чрез Христос, а Неговото раждане предобразяваше възкресението на мъртвите сухи кости от улицата, където бяха убити на 18 юли 2020 г. Двустепенният процес, който Езекил тридесет и седма глава така кратко и ясно посочва, и който връща тези двама пророци към живот, е „споменат за пръв път“ в сътворението на Адам.

Адам бе създаден в две стъпки. Първо бе оформен, а след това Христос вдъхна в него диханието на живота, точно както диханието от четирите ветрове в Езекиил върна сухите кости към живот. Адам бе създаден като напълно зрял мъж, но въпреки това неговото сътворение бе неговото раждане. Сто четиридесет и четирите хиляди се раждат след три и половина символични дни на лежане мъртви на улицата, която минава през долината на смъртта. Сто четиридесет и четирите хиляди се раждат от жената, която роди „мъжкото дете“, „което щеше да управлява с железен жезъл“. Като символ на църквата през цялата история, жената от Откровение дванадесета представлява същата символика като „планината“ от Даниил втора.

„Откровение е запечатана книга, но то е и отворена книга. То описва чудни събития, които трябва да се случат в последните дни от историята на тази земя. Поученията на тази книга са определени, а не мистични и неразбираеми. В нея се подема същата линия на пророчество, както в Даниил. Някои пророчества Бог е повторил, като така показва, че на тях трябва да се отдава значение. Господ не повтаря неща, които нямат голяма важност.“ Manuscript Releases, том 9, 8.

Същата линия на пророчество, която се намира в Даниил, е подета в Откровението. Камъкът на Даниил, който е отсечен от планината без ръце, е „живите камъни“ на Петър, които „се съграждат в духовен дом, свято свещенство“, а камъкът на Даниил също така представлява и сто четиридесет и четирите хиляди. Планината е Божията църква през историята.

И в дните на тези царе небесният Бог ще издигне царство, което до века няма да се разруши; и това царство няма да бъде оставено на други люде, но то ще строши и довърши всички тези царства, и ще устои до века. Понеже ти видя, че камъкът бе отсечен от планината без ръце и че строши желязото, медта, калта, среброто и златото, великият Бог откри на царя онова, което ще стане след това; и сънят е верен, и тълкуването му сигурно. Даниил 2:44, 45.

Вестта на Среднощния вик на сто четиридесет и четирите хиляди е представена също и като късния дъжд, и именно във времето на късния дъжд Бог „издига“ царството, представено от камъка на Даниил.

„Късният дъжд идва върху онези, които са чисти — тогава всички ще го приемат, както и по-рано.“

„Когато четирите ангела отпуснат, Христос ще установи Своето царство. Никой няма да получи късния дъжд, освен онези, които вършат всичко, което е по силите им. Христос би ни помогнал. Всички биха могли да бъдат победители чрез Божията благодат, чрез кръвта на Исус. Цялото небе е заинтересовано от делото. Ангелите са заинтересовани.“ Spalding and Magan, 3.

Четирите ветрове на исляма се развързват при неделния закон, и тогава Христос установява Своето царство. Това става в дните на духовните царства от втора глава на Даниил. Последните четири духовни царства в съня на Навуходоносор бяха предобразени от първите четири буквални царства. Буквалният Вавилон, Мидо-Персия, Гърция и Рим представляват духовния Вавилон, Мидо-Персия, Гърция и Рим.

Духовният Вавилон е златната глава, която получи смъртоносна рана през 1798 г., както е предобразено чрез временното отстраняване на Навуходоносор от власт за „седем времена“. Когато тройният съюз на змея, звяра и лъжепророка образува осмото царство, което е от седемте, той ще бъде съставен от всички духовни царства, представени в образа на Навуходоносор от втора глава. Папството мъртво и папството възкресено са духовната златна глава в началото и в края на четирите духовни царства на образа. Съединените щати, като второто от четирите царства, са представени като духовна Мидо-Персия. Организацията на обединените нации, като третото от четирите царства, е представена като

духовна Гърция и заедно всички те съставят тройния съюз на змея, звяра и лъжепророка, за да установят осмото царство, което е от седемте. Папството е антихристът и се стреми да подражава на Христос. В това отношение, от последните четири духовни царства, папството е първото и последното.

Камъкът, отсечен от планината, става царство, което изпълва цялата земя, и се издига като знаме „в дните на тези царе“, защото всички духовни царства на образа са действено представени „в последните дни“. Издигането на знамето, което е установяването на Христовото царство, става, когато четирите ветрове на исляма бъдат пуснати на свобода и късният дъжд бъде излян без мярка при неделния закон.

Камъкът, отсечен от планината, ще строши на късове всички духовни царства на земята, представени от „желязото, медта, глината, среброто и златото“. Сто четиридесет и четирите хиляди представляват Христос, Който в Откровение дванадесета глава е „мъжкото дете“, чието раждане предобразяваше раждането на сто четиридесет и четирите хиляди. „Мъжкото дете“ трябва „да управлява всичките народи с железен жезъл“. С този жезъл Той ще строши народите.

Ще възвестя постановлението: Господ Ми рече: Ти си Мой Син; Аз днес Те родих. Поискай от Мене, и ще Ти дам народите за Твое наследство и краищата на земята за Твое притежание. Ще ги съкрушиш с железен жезъл; ще ги строшиш като гърнчарски съд. Псалом 2:7–9.

Божият Син бе роден от Отца. Мнозина вземат тази истина и я извратяват за своя собствена погибел. „Роден“ означава да се даде живот, но ние знаем, че никога не е имало време, когато Христос да не е съществувал.

„А Духът изрично казва, че в последните времена някои ще отстъпят от вярата, като внимават на прелъстителни духове и бесовски учения; чрез лицемерието на човеци, които говорят лъжа и чиято съвест е прегорена с нажежено желязо.“ Преди последните развития в делото на отстъплението ще настъпи объркване на вярата. Няма да има ясни и определени представи относно тайната на Бога. Една истина след друга ще бъде изопачавана. „И без противоречие, велика е тайната на благочестието: Бог се яви в плът, оправда се в Духа, видян бе от ангели, проповядван между народите, повярван в света, възнесен в слава.“ Мнозина отричат предсъществуването на Христос и следователно отричат Неговата божественост; те не Го приемат като личен Спасител. Това е пълно отрицание на Христос. Той беше Единородният Син Божий, Който беше едно с Отца от самото начало. Чрез Него бяха създадени световите.“ Signs of the Times, May 28, 1894.

Когато Христос е определен като „родения“ от Отца, това посочва една истина, свързана с Христос — истина, която се унищожава, ако бъде насилствено вкарана в модела на човешкото родителство. Не можем да оценяваме Бога от своята човешка гледна точка. Можем да оценяваме Бога само така, както Той ни представя Своята оценка за Самия Себе Си.

Нека нечестивият остави пътя си, и несправедният човек — помислите си; и нека се обърне към Господа, и Той ще се смили над него; и към нашия Бог, защото Той ще прощава изобилно. Защото Моите помисли не са като вашите помисли, нито вашите пътища са като Моите пътища, казва Господ. Понеже, както небесата са по-високи от земята, така Моите пътища са по-високи от вашите пътища, и Моите помисли — от вашите помисли. Исаия 55:7–9.

Да изопачиш думата „роден“, за да утвърдиш, че е имало време, когато Отец е родил Христос, значи да обръщаш „внимание на прелъстителни духове и бесовски учения“. За целта на настоящото ни изследване аз просто посочвам, че жената от Откровение дванадесета глава трябваше да роди „мъжкото дете“, което ще управлява народите с железен жезъл. Сто четиридесет и четирите хиляди също ще управляват народите с железен жезъл.

Църквата в Тиатир се завръща, когато смъртоносната рана на папството бъде изцелена чрез неделния закон. В тази история обещанието, дадено на Божия народ, е, че онези, които побеждават, ще владеят „народите“ с „желязна тояга“.

И който побеждава и пази Моите дела докрай, нему ще дам власт над народите; и той ще ги управлява с железен жезъл; като грънчарски съдове ще бъдат строшени на късове; както и Аз приех от Своя Отец. Откровение 2:26, 27.

Божият народ, който се намира в последната проява на църквата в Тиатир, са сто четиридесет и четирите хиляди. Жената в началото роди Христос, а в края ражда сто четиридесет и четирите хиляди, които следват Агнето.

И пееха като че ли нова песен пред престола, и пред четирите живи същества, и старците; и никой не можеше да научи тая песен, освен сто и четиридесет и четирите хиляди, които бяха изкупени от земята. Това са онези, които не са се осквернили с жени; защото са девственици. Това са онези, които следват Агнето, където и да отива. Те бяха изкупени измежду човеците като първи плодове на Бога и на Агнето. Откровение 14:3, 4.

Христос бе роден „първи“, а сто четиридесет и четирите хиляди следват Агнето, следователно те се раждат „последни“. Христос бе „грабнат при Бога“, както и двамата свидетели от Откровение единадесета глава. И двете нейни чеда се възнасят при Отца.

И тя роди мъжко дете, което щеше да управлява всички народи с железен жезъл; и детето ѝ бе грабнато при Бога и при Неговия престол. Откровение 2:5.

Христос, като Господ на Силите, е също и „делът на Яков“, а Израил е „жезълът на Неговото наследство“, и Израил е също Неговият „боен чук“ и Неговите „оръжия на войната“, които Той употребява, за да „съкрушава народите“.

Делът на Яков не е като тях; защото Той е Създателят на всичко; и Израил е жезълът на Неговото наследство; Господ на Силите е Неговото име. Ти си Моят боен чук и оръжия за война; защото с тебе ще строша народите и с тебе ще погубя царствата. Еремия 51:19,

Христос и сто четиридесет и четирите хиляди и царуват, и съкрушават народите с железен жезъл. Христос е „делът на Яков“, но такива са и Неговите люде.

Защото делът на Господа е Неговият народ; Яков е жребият на Неговото наследство.
Второзаконие 32:9.

Камъкът, отсечен от планината, който представлява Божията църква, е последното проявление на Неговата църква, което изпълва земята с Неговата слава, и те биват употребени като Божия боен чук, за да поразят нозете на образа и да превърнат тези царства в „плява от летните хармани“. Тези царства биват отвени от вятъра.

Тогава желязото, глината, медта, среброто и златото се строшиха заедно и станаха като плявата на летните хармани; и вятърът ги отвя, тъй че не се намери място за тях; а камъкът, който поразя образа, стана голяма планина и изпълни цялата земя. Данаил 2:35.

Необходимо беше символиката на жената да бъде поставена в контекста на знамето, издигнато към небето, защото дванадесета глава на Откровение посочва началото на война между Христос и Сатана, започнала на небето, и с това посочва една война на небето, която обозначава края на великата борба между Христос и Сатана. Дванадесета и тринадесета глава на Откровение илюстрират последната война на великата борба и правят това, като представят представителите на Сатана и сто четиридесет и четирите хиляди, които воюват в небесата.

В следващата статия ще пристъпим към разглеждане на войната на небето в „последните дни“, която бе предобразена от войната на небето, започнала в началото.

И видях друг звяр да излиза от земята; и той имаше два рога, подобни на агнешки, а говореше като змей. И упражнява цялата власт на първия звяр пред него и кара земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана бе изцелена. И върши големи знамения, така че дори прави огън да слиза от небето на земята пред очите на хората, и мами живеещите на земята чрез онези знамения, които му бе дадено да върши пред звяра; като казва на живеещите на земята да направят образ на звяра, който бе ранен с меч и оживя. И му бе дадено да вдъхне живот на образа на звяра, така че образът на звяра и да проговори, и да направи така, че всички, които не се поклонят на образа на звяра, да бъдат убити. И кара всички — малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби — да приемат белег на дясната си ръка или на челата си; и никой да не може нито да купува, нито да продава, освен онзи, който има белега, или името на звяра, или числото на името му. Тук е мъдростта. Който има разум, нека пресметне числото на звяра; защото е число на човек; и числото му е шестстотин шестдесет и шест. Откровение 13:11–18.